

CRESSIDA COVELL

Čarodeji DÁVNOVEKU

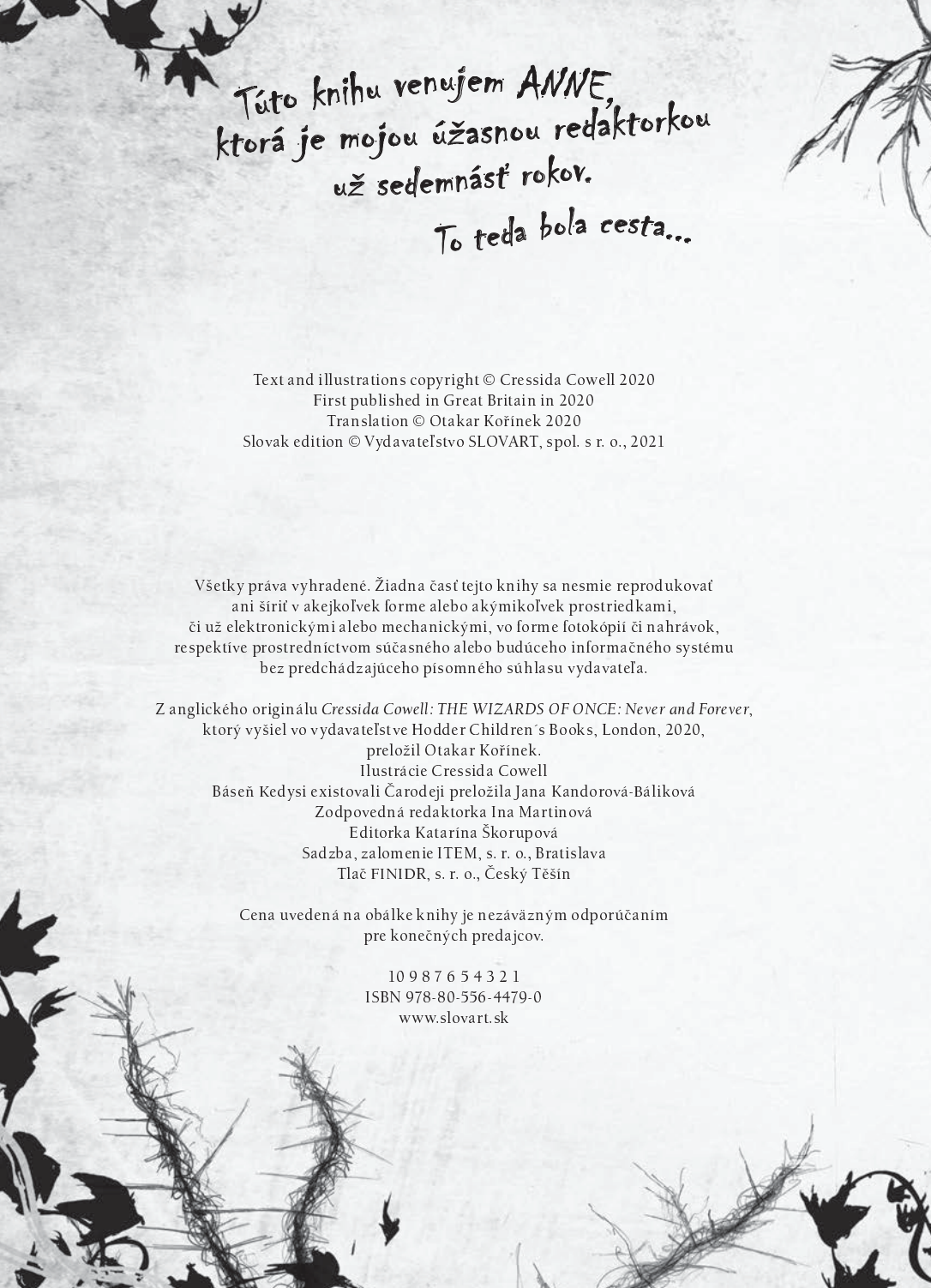

Průběh a dějství

CRESSIDA COWELL

Čaroději
Dávno veku

Nikdy a navždy

Túto knihu venujem ANNE,
ktorá je mojou úžasnou redaktorkou
už sedemnásť rokov.

To teda bola cesta...

Text and illustrations copyright © Cressida Cowell 2020
First published in Great Britain in 2020
Translation © Otakar Kořinek 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2021

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami,
či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Cressida Cowell: THE WIZARDS OF ONCE: Never and Forever*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Hodder Children's Books, London, 2020,

preložil Otakar Kořinek.

Ilustrácie Cressida Cowell

Báseň Kedysi existovali Čarodeji preložila Jana Kadorová-Báliková

Zodpovedná redaktorka Ina Martinová

Editorka Katarína Škorupová

Sadzba, zalomenie ITEM, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Tešín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním
pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
ISBN 978-80-556-4479-0
www.slovart.sk

Čaroději DÁVNÉHO VEKU

Nikdy a navždy

napísala a ilustrovala

CRESSIDA COWELL

slovart

Toto je príbeh dvoch hrdinov.

Dievča, Stig, je Bojovníčka.
Má však zvláštne a mocné čary,
ktoré pôsobia na železo.

Chlapec, Xar, je Čarodej, ale na ruke
má Striginu škvrnu,
ktorá sa asi nedá odstrániť.

SLAPAJE OBROV

Morská cesta k poslednej obľube obrov

morská cesta

Slacká hať

ÚZEMIA
SLIZÁKOV
(BAHNO)

Pevnosť križencov

Pozor na križence!

ČARODEJOV

Kopcovitý
hrb

Zamrznuté jazero s...

Ostrov
morskej diablovity

útesy
večnosti

GIGANTIKA

Pohorie štítu

Hory blízko
Pákov

Baňa šťastia

Cesta do hlavného mesta
Bojovníkov

RÍŠA BOJOVNÍKOV

pekná cestička

Železná pevnosť Bojovníkov

KRÁLOVSTVO
SYCHORAX

ZLOLES

Zlovestná
čistinka

Pevnosť ČARODEJON

Drsná rieka

ENCANZOVO
KRÁLOVSTVO

atengých

Strigy
vyhrávali...

Prológ

Na prales dopadla Kliatba. Strigy zaberali les a mali zlé čary, najhoršie čary, také, ktoré odtrhávali škovránkom krídla, pre zábavu zabíjali a mohli privodiť koniec sveta a všetkých v ňom.

Všetko sa to začalo dávno.

Čarodeji a Strigy žili v pralese tak dlho, ako siaha pamäť, a mali v ňom žiť navždy, spolu s inými čarodejnosťami.

Ale potom prišli Bojovníci.

Bojovníci tam vtrhli spoza mora, a hoci nemali nijaké čary, priniesli novú zbraň, ktorá sa volala ŽELEZO... a železo bolo to jediné, na čo čary neúčinkovali.

Od tej chvíle Čarodeji, Bojovníci a Strigy medzi sebou bojovali v pralese na život a na smrť.

Až jedného dňa...

Mladá kráľovná Bojovníkov, ktorá sa volala SYCHORAX, sa zalúbila do mladého kráľa Čarodejov, ktorý sa volal

ENCANZO. Čarodeji a Bojovníci sa do seba NIKDY nesmeli zamilovať, a to bol začiatok Kliatby.

Preto Sychorax využila čary na popretie lásky, aby jej láska zanikla... a tá naozaj zanikla... a Sychorax sa vydala za Bojovníka, ako sa patrilo.

A Encanzo sa oženil s Čarodejkou, ako sa na Čarodeja patrilo.

Takto sa mali vyhnúť nebezpečenstvu Kliatby. Lenže...

Pred trinástimi rokmi sa Sychorax narodila dcéra, ktorá sa volala STIG.

A Stig mala strašné tajomstvo. Bôžk z čistej lásky od Čarodeja Encanza spôsobil, že Sychoraxina dcéra získala čary. A tak prvý raz v dejinách ľudstva Stig mala čary, ktoré pôsobili na železo.

A pred trinástimi rokmi mal Encanzo syna, ktorý sa volal XAR.

A Xar mal tiež strašné tajomstvo. Ukradol trocha čarov Strige a škvrna od jej čarov ho začínala ovládať.

Takto dopadla Kliatba na pralesy so všetkou silou.

Stigine výnimočné a nebezpečné čary náhodou vyslobodili z kameňa kráľovnú Stríg, kde bola už stáročia bezpečné zavretá, a hoci ju uväznila ešte

raz, tentoraz v železnej guli, Králostriga nadviazala spojenectvo s Drúdmí, neúprosne nemilosrdnými Čarodejmi, ktorí vládli v južných pralesoch.

A mala zajatca. Xarovho milého malého škriatka Stiskokvíka, ktorý zomrie, ak sa Stig a Xar k nemu včas nedostanú.

Ostávala iba jediná nádej.

Xar, Stig a Stigin telesný strážca Šidlo našli zložky čarov na odstránenie Stríg. Vytvorila z nich tie čary a vyhladia Strigy raz a navždy?

Iba ja vidím Králostrigu uväznenú v železnej guli, iba ja počujem, o čom rozmýšľa v pevnosti Drúdob pri Jazere stratených, a pre našich hrdinov to nevestí nič dobré.

Vypočuj ma, ó, chlapče, ktorý si skoro môj, vrela si Králostriga vo svojich zlých, křcovitých myšlienkach. Prived mi dievča, ktoré má čary pôsobiace na železo, lebo ak získam všetky jeho čary, budem konečne neporaziteľná.“

Králostriga vie o čaroch na odstránenie Stríg, ale nebojí sa ich, čo nie je dobré znamenie.

Chce, aby obaja prišli k Jazeru stratených a našli ju.

Takže tie čary možno nie sú vôbec čarami a oni dvaja by sa mali držať od Králostrigy čo najďalej, lebo ak sa zmocní čarov, ktoré pôsobia na železo, rozpúta temnú skazu v celom pralese.

Ale popri tom, bodaj by to tak nebolo, áno, najradšej by som to nevidela, ale nemôžem nevidieť aj Stiskokvíka.

Krčí sa v tej príšernej železnej guli, tá sa naňho tlačí, je v nej spolu s Kráľostrigou celý nadobro sklúčený. Vystrašený, ničí ho triaška, je naňho žalostný pohľad a v tej desivej tme si šepká:

„Xar... prosím ťa, zachráň ma... pane, potrebujem ťa, čas beží, zachráň ma, Xar, prosím ťa...“

Musia úbohého, malého, nevinného Stiskokvíka zachrániť, lebo nikto iný ho nezachráni.

Takže teraz naozaj neviem, čo chcem, aby urobili.

Môžu Stig, Xar a Šidlo zachrániť Stiskokvíka? Môžu zachrániť Xara? Môžu odstrániť Kliatbu, ktorá dopadla na prales? A, žiaľ, musím povedať aj toto - aká bude asi obeť a trest za odstránenie takej Kliatby?

Lebo za svet bez Stríg treba zaplatiť.

Alebo budú Strigy vládnuť NAVŽDY???

Konečne zistíte, kto som...

Som postava v tomto príbehu
ktorá vidí všetko,
vie všetko.

Ešte ste neuhádli, kto som?

Konečne to zistíte, lebo toto je koniec.

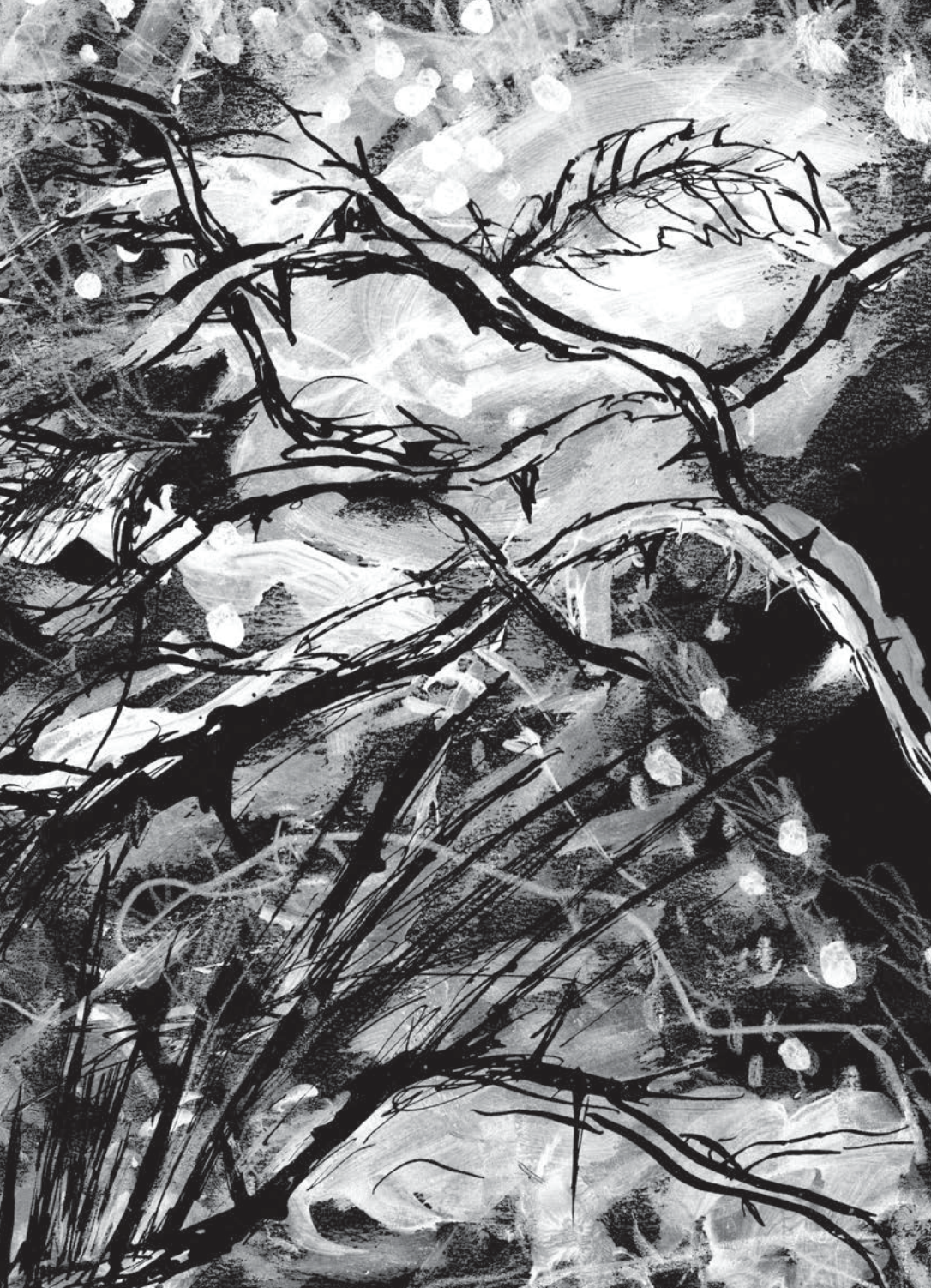
Ale NEKLAMTE a neďívajte sa dopredu,
len poďte so mnou...

No varujem vás, ešte kým začneme:

Nieкто v tomto príbehu zomrie.

Vidím to a viem to. Nič s tým nemôžem urobiť.
Vravím vám, že tieto lesy sú nebezpečné.

Neznámy rozprávač

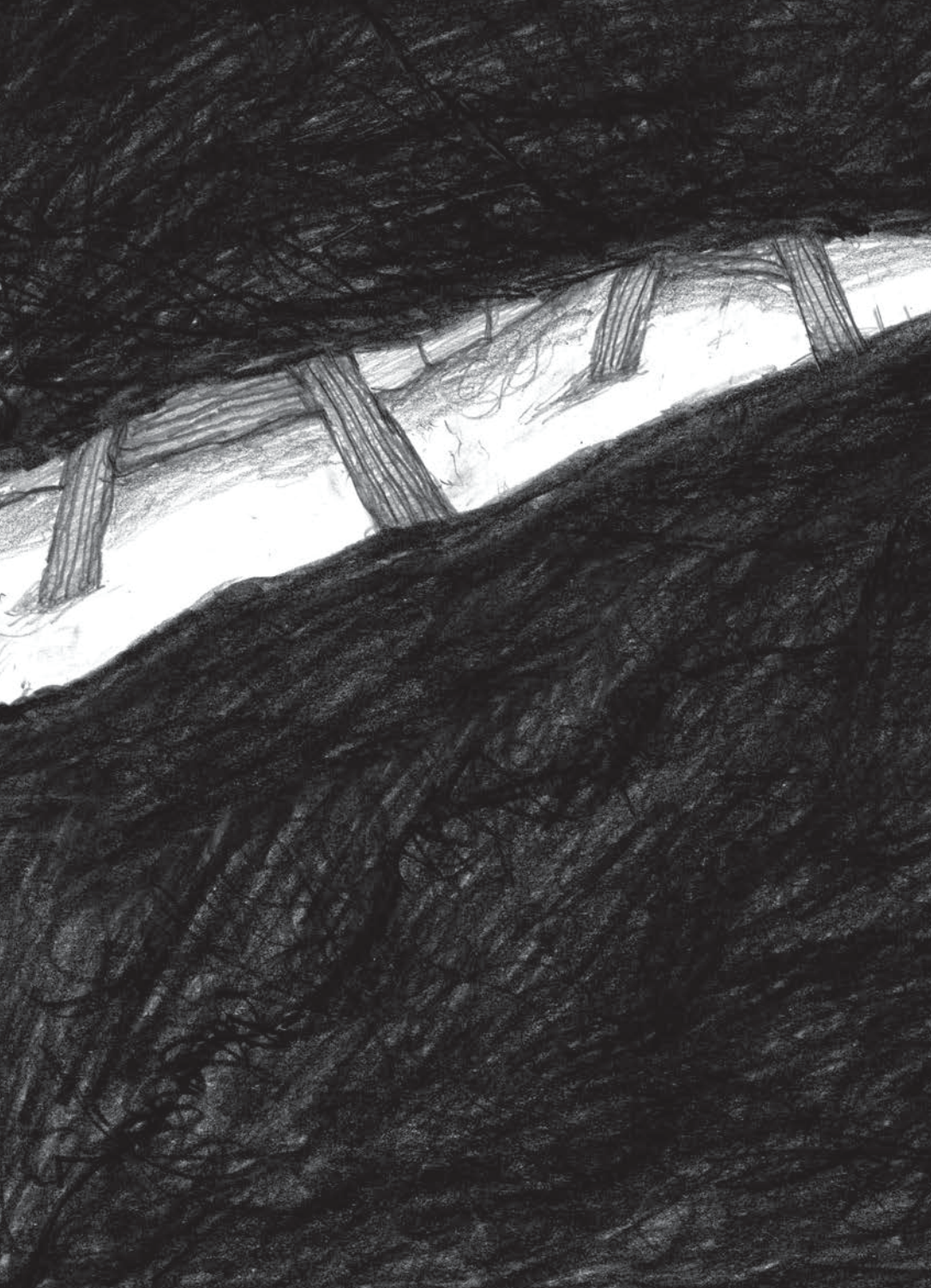

PRVÁ

část

Baňa šťastia

1. Toto nepomôže Stiginmu strachu z tesných priestorov

lboko na území ríše železných Bojovníkov
bola baňa.

Volala sa Baňa šťastia, ale bolo v nej
veľmi málo šťastia. Celkom naopak,
panovalo v nej utrpenie.

Takmer míľu pod zemou, v hĺbke tej hrozivej
bane, sa plazili tri deti v tuneloch takých úzkych,
že sa museli posúvať po bruchách ako červy.

Tunely sa nachádzali tesne nad vodnou hladinou,
a preto sa do tých úzkych priestorov mohli vtisnúť
len malé deti. A tak to boli deti, kto premáhal strach
z hlbkej čiernej tmy. Boli to deti, ktoré kladivkami
a inými nástrojmi odlamovali kamene so železnou
rudou, a tá sa bude potom taviť. Boli to deti, ktoré ich
nakladali do vozíkov, a tie potom na kolenách a rukách
za sebou ťahali do vyšších podlaží.

Bola tam tma, tma ako v rohu. Tma, ktorá dusila
a škrtila, hrozila, že všetkých zhltnie.

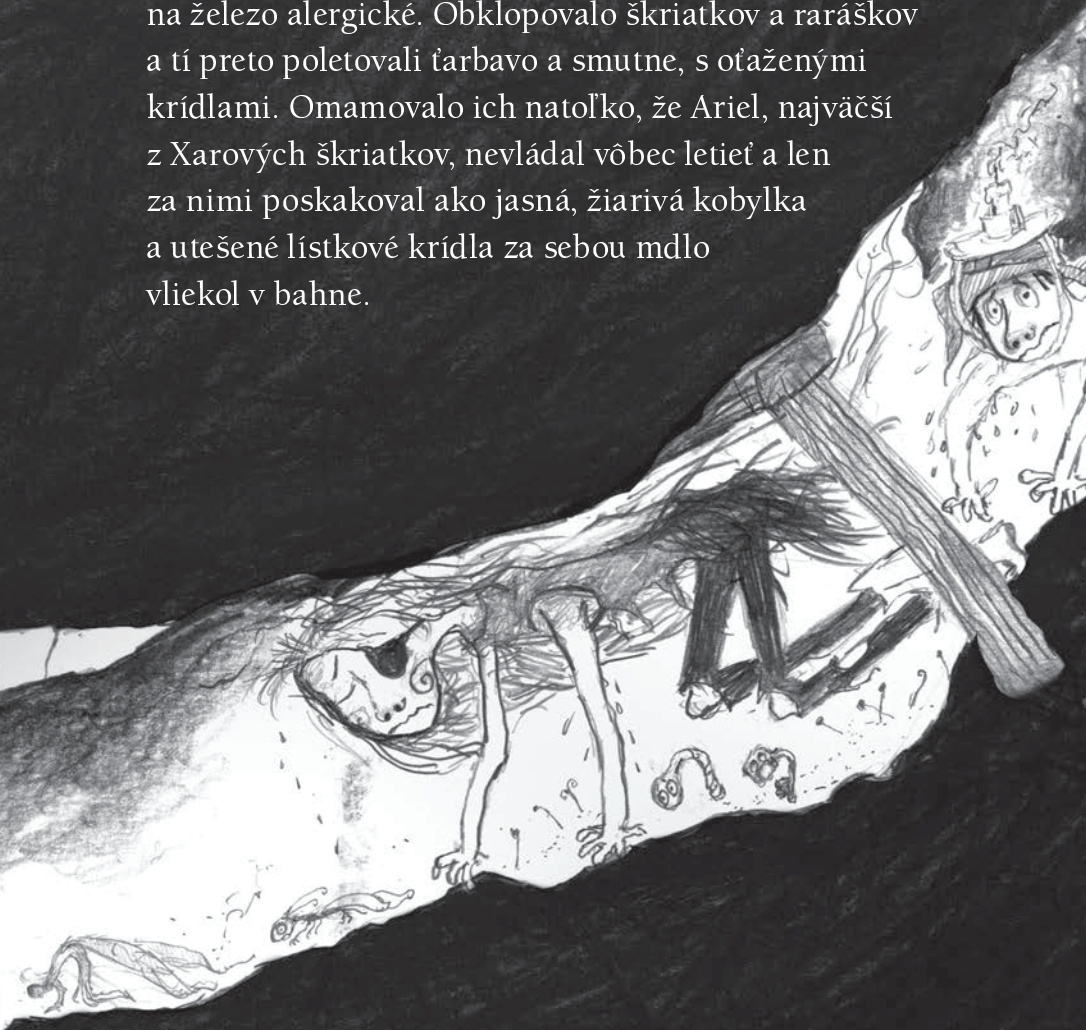
Tie tri otrhané, hladné deti, ktoré sa teraz
drali cez tie strašné tunely, premáhajúc paniku,
boli Xar, trinásťročný druhý syn kráľa Čarodejov, Stig,
trinásťročná dcéra kráľovnej Bojovníkov,
a Šidlo, trinásťročný pomocný telesný strážca Stig.

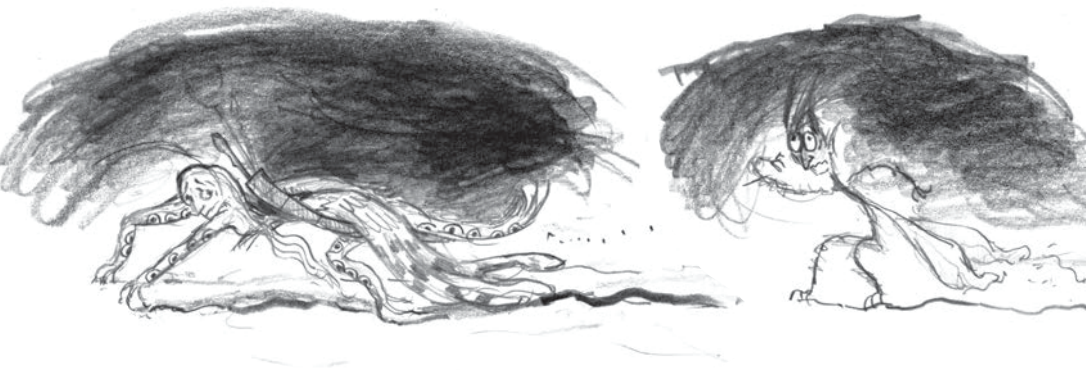
Týchto troch nepredstaviteľných hrdinov vám teraz predstavím.

Xar, ako sa už povedalo, bol trinásťročný druhý syn kráľa Čarodejov. Jeho meno sa vyslovovalo „Zar“, hoci neviem prečo, no pravopis a výslovnosť sú vždy *ošemetné*. Bol to chlapec, ktorý to myslel *dobre*, ale vždy najprv konal, a až potom myslel a do značnej miery mohol za to, že všetky tri deti sa ocitli v tejto šlamastike. Čarodeji sa nerodia s čarami – tie k nim prichádzajú, keď majú približne dvanásť rokov. Ku Xarovi čary ešte neprišli, a preto musel nastražiť pascu na Strigu a využiť jej čary pre seba. Viete si predstaviť, že to nebol ktovieako dobrý plán, a výsledkom toho bolo, že teraz mal na ruke Striginu škvrnu, ktorá ho začínala ovládať.

Mal viacero spoločníkov. Šesť škriatkov a dvoch raráškov. Tí okolo neho smutne, pomaly bzučali, keď sa dral vpred, a svit z ich tenučkých hmyzích tiel poskytoval v tých temných priestoroch aspoň trochu svetla. Bola to však baňa na železo a čary sú na železo alergické. Obklopovalo škriatkov a raráškov a tí preto poletovali farbavo a smutne, s oťaženými krídlami. Omamovalo ich natoľko, že Ariel, najväčší z Xarových škriatkov, nevládal vôbec letieť a len za nimi poskakoval ako jasná, žiarivá kobyľka a utešené lístkové krídla za sebou mdlo vliekol v bahne.

Xar mal aj hovoriaceho havrana, ktorý sa volal Caliburn. Caliburnovou povinnosťou bolo chrániť Xara pred šlamastikami a toto ubíjajúce, priam nemožné poslanie malo za následok, že mu vypadávalo perie.

Mal aj iných spoločníkov, ale tí boli veľmi veľkí, a preto sa na tejto tajnej operácii nemohli zúčastniť. Tri snežné mačky, vlkolak a dlhokrok povrazochodec, ktorý sa volal Drvič, čakali vonku pri bani, ukrytí v lese, čakali verne a úzkostlivo na návrat troch hrdinov.

Posledný z Xarových spoločníkov, jeho oblúbený, bol dychtivý malý rarášok Stiskokvík, ale toho chytila Kráľostriga, takže nikto nevedel, kde je.

Oči všetkých škriatkov svetielkovali zeleno ako smaragdy, vzbĺkali a hasli, blikali poplašnými signálmi, keď syčali „nebezpečné, nebezpečné, nebezpečné“, potom zasa „preč, preč, preč“ a ešte vystrašenejšie, vtedy už piskľavo, „sme v pasci! V pasci! Nedostaneme sa ODTIALTO!“ – a to, ako si zaiste

viete predstaviť, nálade
neprospievalo. Ani na chvíľu
si nemohli vydychnúť.

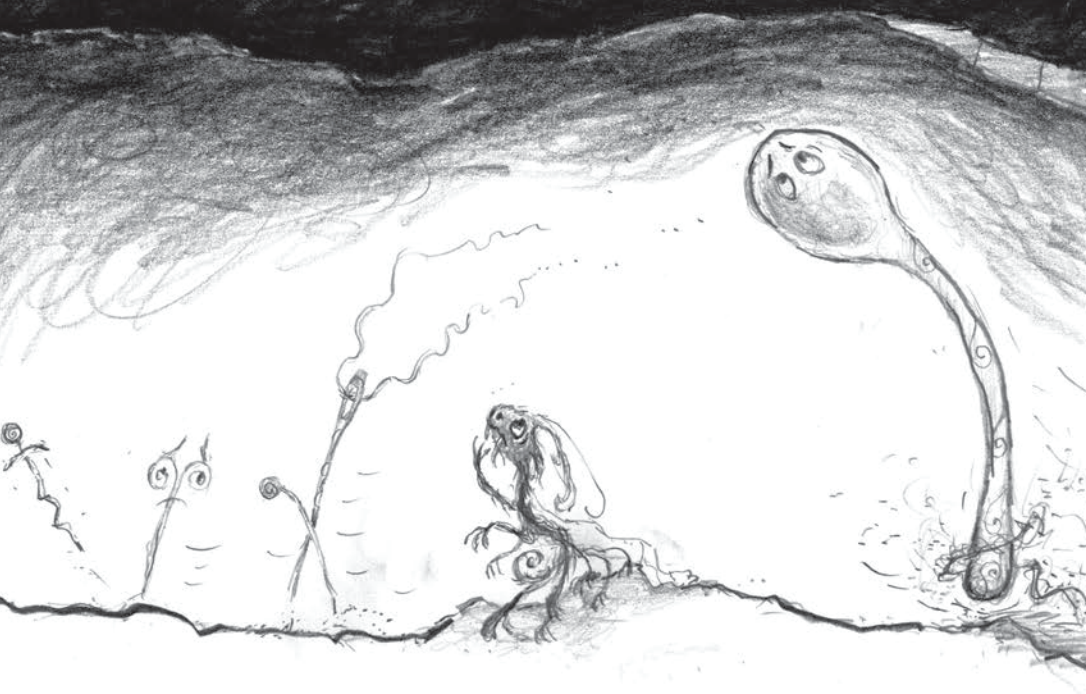
Xar si však
pohvizdoval, pohvizdovaním
chcel predstierať, že sa vôbec nebojí.

Druhým hrdinom bola Stig, trinásťročná dcéra
kráľovnej Bojovníkov Sychorax. Bola to zvláštna malá
dievčina, tenučká ako zápalka a na tvári jej sedel veľmi
odhodlaný výraz. Vlasy jej trčali na všetky strany,
akoby náhodou vbehla do poľa statickej elektriny, a cez
jedno oko mala čiernu pásku. Bojovníci, pravdaže,
nemajú mať čary. Stig však mala tajomstvo. Za páskou
sa skrývalo mimoriadne mocné čarodejné oko a toto
oko malo čary pôsobiace na železo. Stig bola vyvolenou
osudu, lebo doteraz sa s takým čarodejným okom
nikto nenarodil, a Strigy sa ho chceli za každú cenu
zmocniť, lebo potom by boli všemocné.

Aj Stig mala spoločníkov.

Stigine čary boli také mocné, že veci okolo
nej oživali. Momentálne ju sprevádzalo viacero
začarovaných predmetov, všetky zo železa. Začarovaná
lyžička, jej najstaršia a vlastne *jediná* priateľka, keď
bývala v matkinej železnej pevnosti. Začarovaná
lyžička skackala vedľa Ariela, pomáhala mu v chôdzi
a naberala ostatných malých škriatkov, keď zaostávali.

Ďalej tam boli začarovaný kľúč a začarovaná vidlička, obaja zamilovaní do lyžičky. A za nimi, v malom ostnatom obláčku, hárka začarovaných špendlíkov, ktoré sa rozbiehali a zasa zoskupovali, poskakovali a robili premety.

Stig sa veľmi bála tesných priestorov, a preto jej momentálna situácia padla nadmieru ťažko. Keď sa predierala vpred, popod nos si pospevovala

pochodovú pieseň Bojovníkov, lebo si chcela dodať odvalu. Piesňou „NIJAKÝ STRACH! Spievame si ju do pochodu! NIJAKÝ STRACH!“ chcela prehlušiť pisklavý, bojazlivý krik škriatkov „Sme v pasci! Sme v pasci! Nedostaneme sa odtiaľto!“

Nie som v tuneli mŕľu pod zemou, navrávala si, keď ju zvierala tma. Pri plazení si oškierala kolená, vlasy jej stáli dupkom a ošuchovali sa o strop. Cítila cez ne drsný povrch skaly nad sebou, lebo čosi, čo súviselo s jej čarami, akoby dodávalo jej vlasom nervy, boli ako prsty, najmä keď bola vyľakaná ako teraz.

Vôbec sa nebojím, nie, od strachu nezamdlievam... vravela si. Som na širom priestranstve... svieti slnko... všetko je v pohode... v pohode...

Tretím, a zrejme najmenej pravdepodobným hrdinom, bol Šidlo, trinásťročný pomocný telesný strážca Stig.

Šidlo bol vysoký chlapec chudý ako palička, ktorý chcel dodržiavať predpisy Bojovníkov, a to bol vcelku problém, lebo za posledný rok ich porušil toľko, že ani nevieme, kde začať. Nemal dovoliť, aby sa Stig pridala ku Xarovi, lebo Xar bol Čarodej a prvý predpis Bojovníkov znel, že Čarodeji a Bojovníci sa nikdy nesmú spriatelíť. A v nijakom prípade nemal pomáhať Stig a Xarovi ujsť od rodičov a zísť do bane.

Šidla ustanovili za telesného strážcu iba preto, lebo v skúškach Vyššieho umenia telesnej stráže skončil na prvom mieste a Stigin zvyčajný telesný strážca dostal nepeknú jesennú nádchu. Občas, v situáciách, ako bola táto, keď od hrôzy naskakovala husia koža, si Šidlo želal, aby k jeho ustanoveniu nebolo došlo.

Ako telesný strážca mal malý problém, a to, že v nebezpečných situáciách mal sklon zaspávať a hoci v jeho riešení už značne pokročil, keď sa teraz plazil, musel sa veľmi, veľmi sústreďovať na to, aby udržal oči otvorené. Jeden zo Stiginých špendlíkov mu pomáhal ostať hore tak, že ho ostro pichol do zadku vždy, keď zíval.

„Hýbte sa!“ zvolal Xar netrpezlivo, obzerajúc sa cez plece, keď sa predieral tunelom na čele ich malého plaziaceho sa sprievodu. „Všetci zaostávajú! Za mnou... Ja som vodca...“

„Och... nemali by sme tu byť... sú tu hrozné tvory...“ zastonal Šidlo. V tej chvíli zbadal blikotavý svit vychádzajúci zo sviečky... a v ňom prilbu. Nasadil si ju a pokračoval za Xarom a Stig. „Čo permoníci? A klopavce? A červopchavec?“

Keď padlo posledné meno, všetci škriatkovia zvrieskli od hrôzy a začali zúfalo krúžiť ako nočné motýle pobláznené svetlom. Začarovaná lyžička sa tak prelakla, že sa hlavou zaryla do zeme v detinskej

predstave, že ak *ona* nikoho neuvidí, nikto neuvidí *ju*.

„*To meno nevyslovuj!*“ šepla Stig rozzúrene. „*Všetci z toho spanikária!*“

A potom hlasnejšie dodala:

„Niet absolútne nijakých dôkazov, že niektorý z tých tvorov existuje...“

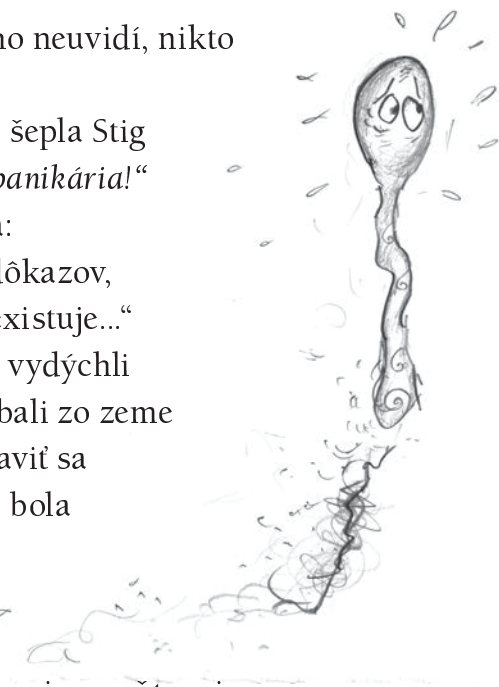
Škriatkovia si trochu vydýchli a vidlička s kľúčom vyhrabali zo zeme lyžičku a pomohli jej postaviť sa na rúčku. Úbohá vidlička, bola otrasená a knísala sa z boka na bok.

„Dobre, dobre, dobre,“ vyhrkol Šidlo, „Ale pripomeňte mi, ako sme sa vôbec do tohto maléru dostali? Prečo sme tu? Naozaj to bolo treba?“

„Do imela!“ vybuchol Xar. „Všetkých som vás predsa presviedčal, aby sme sem nešli, ale nikto ma nepočúval! Lenže teraz sme tu, musíme to dobre využiť a čo najrýchlejšie odtiaľto zmiznúť a...“

Tu ho prerušil Čmelovrkov výkrik, taký škripavo prenikavý, že sa zaryl do Stiginých nervov ako mačacie pazúry.

„STOJTE!“ zajačal Čmelovrk. „STOJTE!“
Všetci zastali.

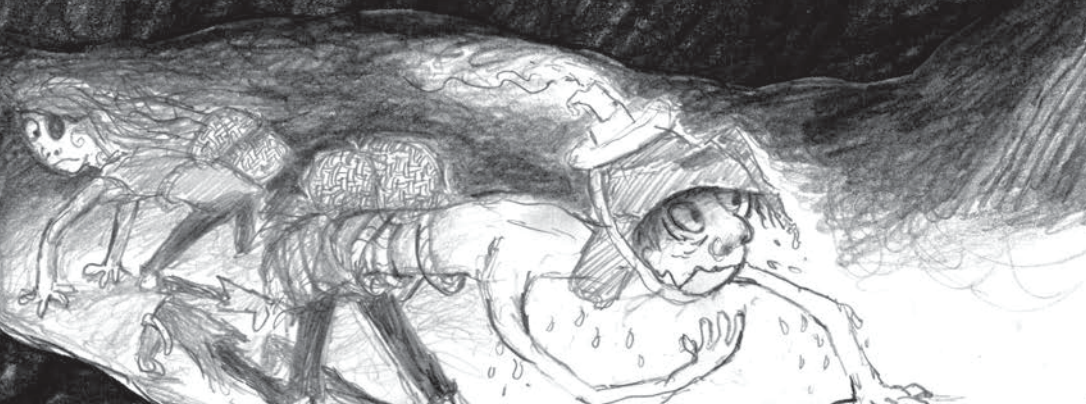
Čmelovrk bol malý, milý rarášok, ktorý vyzeral ako lietajúci plch, a v letku vydával zvuky ako malý čmeliak.

„Zdá ssa mi...“ šepotal a piatimi z ôsmich nožík si zdesene zakryl chlpatú tváričku, „*zdá ssa mi... že ssme zabľúdili... bžžž...*“

Zakončil tú príšernú predpoveď pokusom o zabzučanie, ktoré biedne zasyčalo.

Vidlička vyskočila od strachu na Stiginu hlavu, urobila tam stojku a jej vlasy si omotávala na hroty, pričom ju tak ťahala, až Stig skríkla od bolesti. Bludička behala dookola a vykrikovala: „Nepanikárte! Nepanikárte! Nepanikárte!“ Pochytila ju taká hystéria, že vybehla po stene, dolu hlavou prebehla po strope a opakovala to znova a znova.

„Čmelovrk má pravdu...“ zasyčal Hádavec a vytiahol z tulca zaostrený trň, akoby ho taký nepatrný bodec mohol uchrániť pred neslýchanou hrôzou z permoníka. „Osstatných už sskoro nepočujem...“

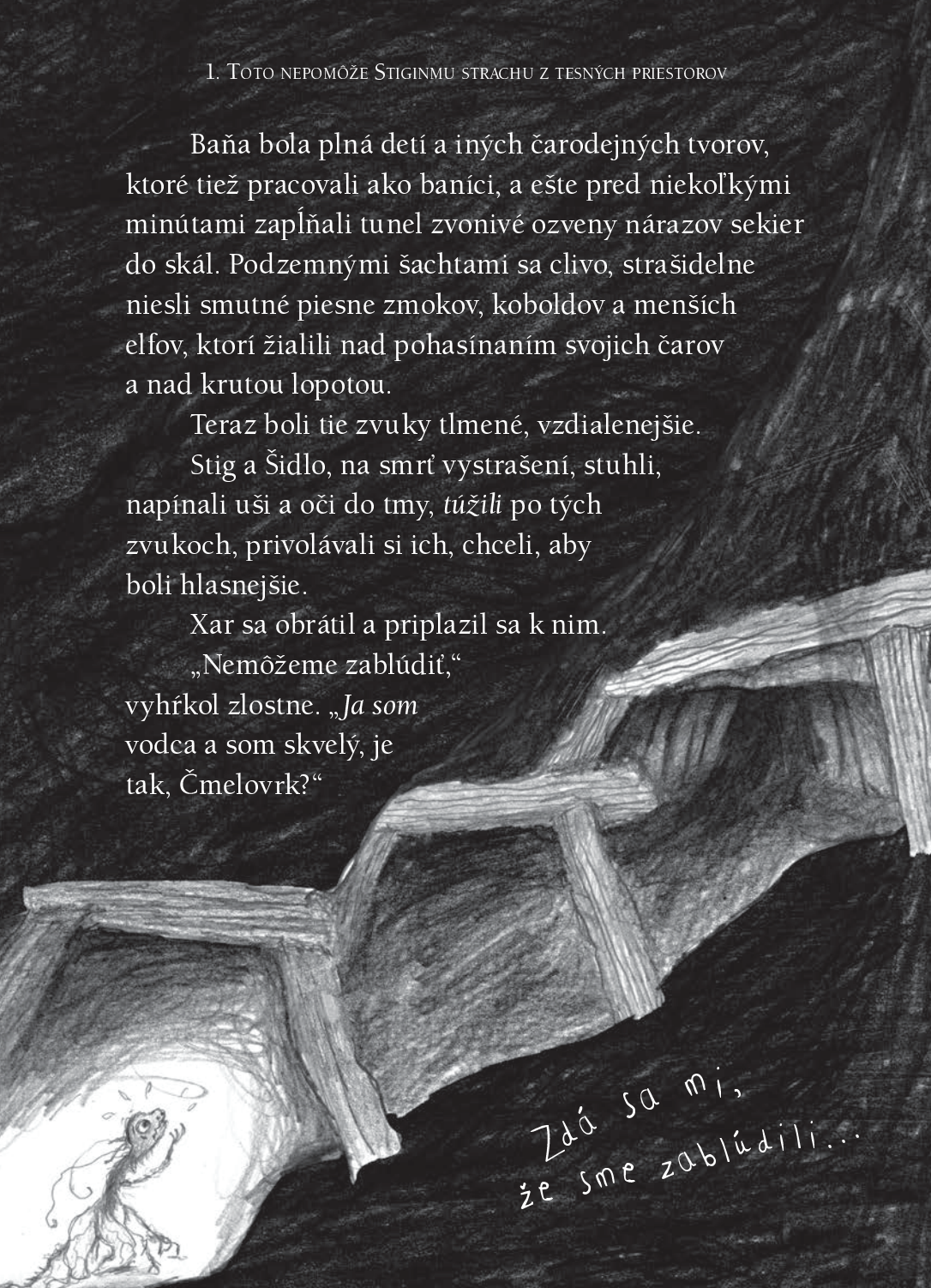
Baňa bola plná detí a iných čarodejných tvorov, ktoré tiež pracovali ako baníci, a ešte pred niekoľkými minútami zaplňali tunel zvonivé ozveny nárazov sekier do skál. Podzemnými šachtami sa clivo, strašidelne niesli smutné piesne zmokov, koboldov a menších elfov, ktorí žiaľili nad pohasínaním svojich čarov a nad krutou lopotou.

Teraz boli tie zvuky tlmené, vzdialenejšie.

Stig a Šidlo, na smrť vystrašení, stuhli, napínali uši a oči do tmy, *túžili* po tých zvukoch, privolávali si ich, chceli, aby boli hlasnejšie.

Xar sa obrátil a priplazil sa k nim.

„Nemôžeme zablúdiť,“ vyhrkol zlostne. „*Ja som vodca a som skvelý, je tak, Čmelovrk?*“

*Zdá sa mi,
že sme zablúdili...*

„Áno,“ šepol Čmelovrk zdráhavo tenučkým, nevelmi presvedčivým hlasom. „Si skvelý...“

V tej chvíli krátko, ale zreteľne vyprskla trúbka v Xarovom batohu.

Prsk!

„SOM skvelý!“ vyhlásil Xar dôrazne.

PRSK! zaprskala trúbka trocha hlasnejšie a tentoraz nezdvorilejšie.

Xar vzdychol. Trúbka bola darček, dala mu ju Perdita z Kopcovitého hrbu, no v poslednom čase si osvojila uštipačný zvyk bezočivo zaprskáť, keď niekto preháňal, vychvaľoval sa alebo čo len trocha zaklamal. Bolo to otravné, lebo Xar hral na trúbku nesmierne rád, lenže mal aj sklon prikrášľovať pravdu.

Ak ho bude tá mizerná trúbka takto pred ostatnými strápnovať, bude sa jej musieť zbaviť.

Vidíte, práve preto mi tak chýba starý dobrý Stiskokvík, pomyslel si Xar túžobne. STISKOKVÍK by povedal, že som skvelý a neklamal by. STISKOKVÍK by to myslel vážne... Presviedčal som ich, aby sme sem nechodili... POVEDAL som, že namiesto toho máme zachrániť Stiskokvíka, ale počúvali ma? Kdeže...

No pri myšlienke na Stiskokvíka sa v ňom posilnilo odhodlanie.

Nemôžu tu uviaznuť, musia sa vrátiť ku Stiskokvíkovi.

„Počúvajte,“ povedal rázne. V tuneli si mohol ako-tak vzpriamene sadnúť. Vytiahol Čarodejnický šlabikár a ukázal ho ostatným. Čarodejnický šlabikár bola čarodejná kniha s miliónom stránok a Xar doň vyklopkal písmená, ktoré ho otvoria v časti s mapami.

„Šiel som podľa mapy, nič som si nevymýšľal,“ povedal, keď nalistoval stránku, kde bola mapa s labyrintom skrúcajúcich sa spletitých tunelov, ktoré tvorili Baňu šťastia. Ich cestu vyznačovala ligotavá zlatá čiara, ktorá na nich povzbudivo žmurkala a prezrádzala, že idú správnym smerom. Boli na nej dokonca obrázky ich samých, rozkošne oživené a veselé, ktoré sa po nakreslených stránkach vytrvalo plazili k miestu, kam sa chceli dostať.

Bolo to naozaj povzbudivé.

„No, vďakaabohu za to...“ vydýchla si Stig, nazeraúc mu cez plece. „Mapa hovorí, že ideme správnym smerom...“

„Ssom *straššne* rada, že ssom nepanikárila,“ povedala Bludička ostatným škriatkom. Vydral sa z nich mocný výdych úľavy.

„Samozrejme, že ideme správnym smerom,“ povedal Xar. „Veď som vám to povedal, nie? Mapy viem čítať výborne, lebo som kus života prežil na úteku a...“

Nedopovedal, nie však preto, že trúbka v jeho batohu sa opäť pustila do bezočivého, hudobne posmešného prskania, ale zrazu ho ostro, prenikavo zabolelo v pravej ruke.

Na pravej ruke mal škvrnu od Strigy.

Ruka ho ustavične tupo bolela, páčila ako oheň a zdalo sa, že žije svojím vlastným strašidelným životom. Čosi v nervoch prstov akoby ho podivne ťahalo smerom, kam chceli ony, a to ho hlboko znepokojovalo.

Medzi Xarove dobré vlastnosti patrilo, že z ničoho nerobil zbytočný rozruch, aj keď mu bolo zle-nedobre, a tak sa pokúšal nedbať na ustavičné krče a šklbanie. Nikdy sa nesťažoval, takže ostatní nevedeli, aké ťažké bolo na tú bolesť zabudnúť a ako ho v jednom kuse mučila.

Čarodějnický šlabikář

Kompletný sprievodca
celým svetom čarov

Čarodějnický šlabikář

Dutina bujarosti

Cisárova schránka

skrůša potešení

Jaskuňa radosti

Jama rozkvetu

mapa Bane šťastia

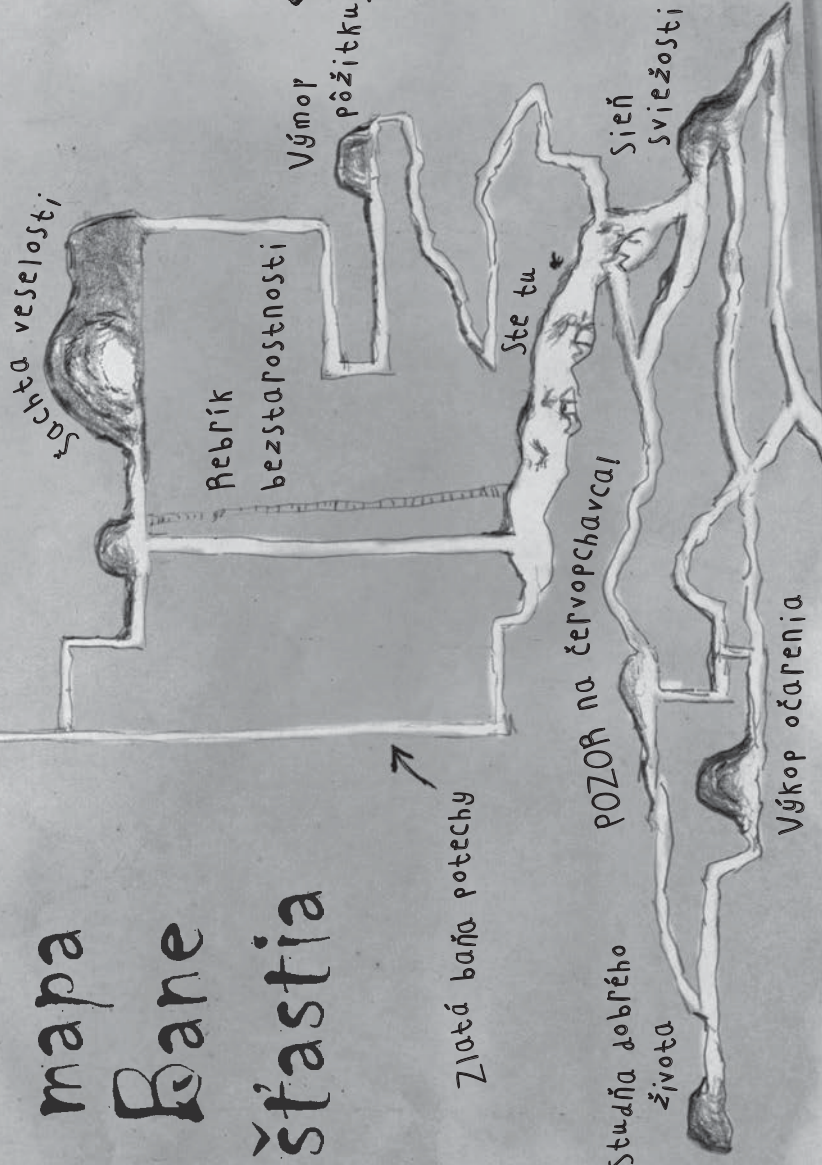
Zlatá baňa potechy

Studňa dobrého
života

POZOR na červopcharca!

Výkop očarenia

Čarodějnický šlapikář

Čarodějnický šlabikár

Slintoši' (známi aj ako bojové prasce)

Slintoši žijú v močariskách. Vyznačujú sa zúrivou, bojovnou povahou a ustavičným slintaním.

Je im jedno, na čej strane bojujú, ak dostanú zaplatené.

Čarodějnický šlapikář

Klopavce

Klopavce sú skúsení baníci. Málokedy ich vidieť a vyznačujú sa schopnosťou varovať druhov výrazným klopkaním, keď sa ide baňa zavalíť. Nikdy klopavca neurážajte - zapamätá si to.

Klop!

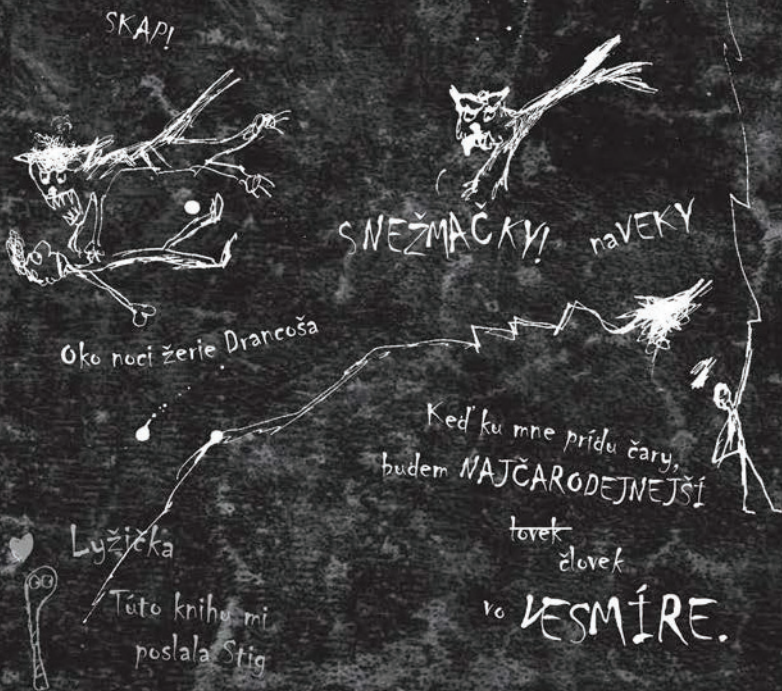
Klop!

Klop!

Čarodejnícky šlabikár vám ďakuje za to,
že ste si ho prečítali, a dovoľuje si vám
pripomenúť, že zvyčajne sa všetko

SKONČÍ DOBRE.

(Dúfajme.)

Teraz sa však dlaň ozvala tak ostro, hryzavo, že sa na to už nedalo nedbať, a tak si na ruku pozrel a až teraz si uvedomil, že...

... kým čítal mapu, Čarodejnicky šlabikár držal v ruke so Striginou škvrnou!

Och, panebože!

Panebože, panebože, PANEBOŽE!

Preglgol.

„Hm, počujte...“ vydralo sa z neho. „Je mi ľúto, ale myslím, že máme malý problém.“

Stig a Šidlo mu nazreli cez plece.

Xar si preložil Čarodejnicky šlabikár do druhej ruky.

Bolo to, ako tušil. Keď držal Čarodejnicky šlabikár v druhej ruke, v tej bez Striginej škvrny, kresby na mape Bane šťastia sa im menili pred očami.

Vyobrazenia ich postavičiek sa teraz plazili zlým smerom a obrázky Stig, Xara a Šidla sa už netváрили šťastne, ale nesmierne vyľakane a znepokojene. Trasa, po ktorej sa plazili, zúfalo, naliehavo blikala a rovno za nimi za zjavil ešte aj výstražný signál.

Šidlo im signál prečítal: „Pozor na... červopchavca!... Och, do imela!!!“ Vytrhol knihu Xarovi z ruky, lebo sa ešte chcel presvedčiť. Áno, bolo to tam,

a celkom zreteľne. *Pozor na červopchavca!* Šidlo zakvílil.
„Prečo sme nechali čítať mapu Xara???”

„Chceli sme, aby sa cítil lepšie,“ zafňukala Stig.
Na výčitky však nebol čas.

„Čo to tu tak sssmrdí?“ zasyčal Hádavec. Malé srdce mu tak blčalo od strachu, až ho bolo vidieť, v tenučkej hrudi mu vyplašene žiarilo.

Smrad bol taký odporný, až sa Stig dvíhal žalúdok. Ťahal sa z tunela za nimi.

Vzápätí sa ozval škrek, v tom tesnom priestore taký hlasný a prenikavý, že prerážal ušné bubienky ako hrot noža.

A v tuneli za nimi sa zjavili dve blčiace oči.

Červopchavec. Sčasti mačka, sčasti drak, temné srdce. Počuli, ako driape pazúrmí po dne tunela, jeho malátne, neuveriteľne velikánske hadie telo plieskalo, keď sa mastno šmýkalo chodbou.

„Preč odtiaľto!“ zajačala Stig a na všetkých štyroch sa driapala preč. Šidlo sa pustil za ňou a Xar na nich skríkol:

„Nie, neutekajte, musíme sa tomu postaviť!“

„Neutekáme! Plazíme sa,“ zadychčal Šidlo, od strachu taký spochabený, že si nevšimol, že chodby, ktorými sa plazil za Stig, sú čoraz užšie. Musel sa hrbiť, pritláčať k zemi, až sa napokon metal na bruchu v špine, tisol sa naňho strop a tu, prepánajána...

... sa už nemohol posunúť ďalej. Uviazol. Zúfalo sa metal, chcel sa dostať vpred. A potom sa posunúť